

ДИЛЯН БЕНЕВ СДЕЛКАТА

chitanka.info

Беше хубав слънчев ден. Може би не толкова хубав, колкото на човек му се искаше — но достатъчно хубав, за да накара Асен да излезе на улицата и вървейки бавно, с присъщата му замечтаност, да се отдаде на своите мисли, белязали творческата му натура. И в това блажено състояние неусетно му звънна джииесемът и се оказа, че беше неговият приятел Росен. Който, щом разбра къде се намира, му каза да отиде в най-близкото заведение и да го чака, затуй че щял да дойде до дваайсет минути и да говорят по един въпрос... На което Асен се съгласи и в уговореното време другият пристигна, но не сам — а с още някого...

— Здравей! На чудно място си седнал.

— Е, че няма на лошо място да се срещаме я...

— Точно така. Запознай се, това е Миро.

— Приятно ми е, Асен.

— Знаеш ли — дошли сме да поговорим по един деликатен въпрос.

— Деликатен, казваш?!... Е, щом е такъв...

— Ще имаш ли нещо против срещу заплащане той да идва у вас, за да води любовницата си?

— Че нали има хотели.

— Да, но там има камери — намеси се Миро, — не че нямам пари. Пък и моята е високопоставена и всичко трябва да е много скрито. Иначе нали разбираш!...

— Хайде, съгласи се — почна да го навива Росен. — Аз гарантирам за него. И без това те знам, че имаш минимален доход. А с такива пари живееш ли се?

— Прав си. На туй отгоре правих подобрения в апартамента и доста съм я закъсал...

— Ето виждаш ли?

— Да, но колко често ще искаш да идваш? — обърна се Асен към Миро.

— Най-много два пъти седмично, следобед — като ти плащам по дваайсет лева на идване.

— Ами, съгласен съм.

— Че как няма да си! — сияеше от възторг Росен.

— А сега какво ще пиеш? — джентълменски запита Миро.

— Ами може една бира — скромно отвърна третият.

— Добре, келнер — дай, моля те, по три бири и за мезе пържени картофи със сирене.

След като се почерпиха добре, Асен продиктува на Миро номера на джиесема си, каза му къде живее и оня плати сметката и си тръгна. Имаше малко дете и жена му го чакаше.

Естествено това беше добре пресметнат ход от страна на Росен. Нали навремето бе помогнал на Асен с намирането на рецензент за първата книга, както и спонсор за втората. И последният сега не можеше да му откаже. Въпреки че му се беше отблагодарил, пускайки го доста време вкъщи — предимно вечер с коя да е мацка, — щото беше разведен.

Но ето че измина един месец и Миро не се обади. И всичко това, когато Асен имаше най-много нужда от пари. Затуй звънна на Росен и същият веднага му каза да не се притеснява, че просто човекът е възпрепятстван, и нищо повече. Така след три дена Миро му се обади, като се аргументира, че трябвало да ходи в провинцията, а там взел, че се сбил с един, и докато се оправи... После веднага си направи заявката да дойде у тях на другия ден в три часа. Никакъв проблем! В уреченото време той звънна долу на домофона:

— Здравей, аз съм.

— Добре, отварям.

— Но виж какво — понеже жената не иска да я виждаш, моля те, притвори леко вратата и се качи на горния етаж, пък като свършим, ще ти звънна.

— Както искаш.

За около два часа двамата любовници, имащи върховна наслада от взаимните си ласки, които се услаждаха и от това, че се вършеха през работно време, и още повече от това, че апартаментът бе на удобно място — успешно приключиха. И Миро се обади по джиесема, че вече си е тръгнал.

Разбира се, Асен моментално влезе вкъщи, за да види обстановката. Нали не познаваше този човек — искаше да се убеди, че всичко е наред. Затова бързо огледа стаите и виждайки оставените пари, както и кърпите и чаршафите, които бе донесъл оня — напълно се успокои.

И така, в продължение на половин година, два пъти месечно Миро посещаваше с неувахваща тръпка любовното си гнездо, идвайки

със служебната си Mazda. Като понякога носеше голяма чанта с подаръци за изгората си. Иначе как да издържи на семейния живот, ако тази му връзка не вървеше? Никак не върви!

Обаче на Асен въпреки този му доход парите все не му стигаха. Щом, колкото и да пишеше по редакциите, хонорарът беше малък. Затова се нави да участва в едно телевизионно предаване като публика. А по-нататък можеше и с нещо по-специално. Бяха го харесали като визия. И много развълнуван от това ново преживяване, той започна да се настройва за него, когато Миро му звънна:

— Здравей, как си?

— Ами що-годе бивам.

— А ще мога ли да дойда утре в два часа?

— Не, няма да може... Утре и вдругиден съм зает.

— Но това е неочаквано за мен?...

— Ами ангажиран съм в една телевизия.

— Че аз нямам нищо против. Ти пак си ходи, но просто ми дай ключовете.

— Не, ключове не давам.

— Е, щом е тъй, ще се обадя на Росен, за да му кажа как пречиш на извънбрачната ми връзка.

— Ами обади му се, но такава е ситуацията.

— Добре, помисли си... Сега няма да те юркам, но утре рано пак ще се обадя.

— Твоя работа.

И в този момент Асен се стъписа. Не очакваше такъв отговор. Но убеден в правотата си, той запази хладнокръвие и щом прочете молитвата си до Бога, която му беше неразделна в живота, започна да се разсейва с друго и късно вечерта заспа.

На сутринта тъкмо се беше събудил, и Миро не можеше да не звънна:

— Добро утро.

— Ами добро да е.

— Искам да ти се извиня за вчера, наистина прекалих.

— Няма нищо.

— Готов съм да дойда с бутилката и да се договорим да ти плащам повече.

— Не, няма смисъл! Амбициите ми са в телевизията, пък и добре ще ми плащат. Но няма страшно — другата седмица съм свободен и ще бъдеш на ход... И така ще гледаме да се нагаждаме.

— Ами добре тогава.

Естествено това беше компромисният вариант. Иначе в този абсурден свят човек не бъде ли комбинативен, как би се съхранил като сексуално или духовно его? Ами никак!

По този начин, карайки двамата месец и нещо — неочаквано Миро в своето поредно идване стоя повече, отколкото го правеше. Някъде около четири часа. Асен докрай се притесни и към осем вечерта му се обади. Оня веднага му се извини, че просто бе забравил да му звънне, но иначе всичко било наред. Но Асен си беше Асен и бързо искаше да се убеди в това и влезе скорострелно в дома си. Там, оглеждайки стаите, той отключи и своята, която винаги заключваше. А в нея бяха най-силните му неща, писани на машина преди години. И той бе особено чувствителен по отношение на тях. За да види с неописуем ужас, че торбата с творенията му стоеше отворена на леглото. Хрумна му най-жестоката мисъл — *че този човек е бил вътре и ги е гледал и че дори е ходил да ги преснеме, за да ги издаде от свое име.* Явно разсъдъкът на Асен този път му изневери. Беше много мнителен. Но за щастие съдбата в този миг му помогна, когато го озари спасителната мисъл — *че малко преди да дойде Миро у тях, той коригираше нещата си в леглото. И просто от разсеяност бе забравил да ги прибере в шкафа до него, където винаги стояха.* Иначе беше абсолютно невъзможно Миро да бъде толкова тъп — ако действително бе отворил вратата и ги бе намерил в шкафа и щом си свърши работата, после да не ги върне на мястото им и да остави следи. Нещо, което не се връзваше с интереса му. Въпреки това Асен не можа да се успокои затуй, че го връхлетя и другата опасна мисъл — *че компютърът му е в хола и там са записани последните му седем разказа. И ако този човек ги е чел?* Изобщо изпадна в една голяма депресия. Затова бързо излезе навън, за да се поразходи малко и да му олекне.

Но минавайки покрай едно кафене, случайно видя Росен и Миро със семейството му да се черпят. Стана му неловко да ги подмине и естествено се спря, погледна Миро в очите и непринудено му каза:

— Здравей, как е настроението?

За миг оня, обръщайки се към Росен с пълно пренебрежение, изрече:

— Абе този добре ли е?!...

Асен моментално осъзна, че бе неудобен, и автоматично продължи по пътя си. Това съвсем разпали депресията му. За да се срещне с Росен на другия ден и веднага да започне:

— Какъв беше този номер снощи?

— Ами това беше конспирация.

— Конспирация, казваш?...

— Ами да — просто театър за пред жена му.

— Но аз съм дълбоко обиден.

— Хайде, не го вземай навътре.

— Не, не мога да се примиря.

— Но, моля те!...

— Това е положението! И ти какъв приятел си с него?

— Ами помагал ми е в някои работи...

— Че да не си зависим от него?

— Не, не съм.

— Щото все гледаш да му угодиш. Какъвто е дебеловрат и набит, сигурно е от криминалния контингент.

— Е, не е баш така...

— Не си честен! И да знаеш, един ден той и тебе ще прецака.

— Не, няма да стане.

— Но той изобщо не е от нашата среда. Пък и такъв като него, чиято съвест заговори, знаещ ме като пряк свидетел на изневярата му — логично бе, че най-малко искаше да седна на масата и да се запозная с жена му. Защото нямаше да има моралната сила да издържи на подобно изкушение. **ЩОМ САМИЯТ ТОЙ НЯМА НИЩО ОБЩО С МОРАЛА, ЗА ДА ЖИВЕЕ С ЧУВСТВОТО, ЧЕ Е НЯКОЙ В ИМЕТО НА ЕГОИЗМА СИ — КАТО АЛИБИ ЗА СВОЯТА БЕЗНАКАЗАНОСТ!**

— Ама ти съвсем се изнерви.

— Че как няма?...

— Ами успокой се вече.

— Че как да стане? След като от тази сделка само аз съм губещият. Затуй, че ми дава едни мижави пари, ставайки му съучастник в изневярата. А Бог няма да ми прости. Затова този човек

повече не го искам въщи. Но му кажи, че съм ангажиран на още две места в телевизията и всеки ден ще бъда зает, и просто не мога...

— Добре, ще му кажа.

— Тогава всичко хубаво.

Но на двайсетия ден Миро отново му се обади. И Асен, ядосан от това, че Росен не му е казал, бе принуден да му обясни спокойно официалната си причина. Но въпреки това Миро не се примири и поиска отново да се видят, за да измислят някакъв спасителен изход. ЗАТУЙ, ЧЕ БЕШЕ ОБСЕБЕН КАТО НЯКОЯ РАЗГОНЕНА КУЧКА С МИСЪЛТА ЗА НАГОНА СИ. НО УВИ!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.